

Teza: zmniejszenie wymaganej ilości punktów szkoleniowych.

Wymaganą liczbę punktów szkoleniowych w odniesieniu do radców prawnych niezdolnych do pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż 6 miesięcy, zmniejsza się proporcjonalnie o okres choroby w danym cyklu szkoleniowym licząc w pełnych miesiącach. W świetle powyższego zgromadzone przez obwinionego 36 pkt szkoleniowe są wystarczające do wypełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego.

WO-175/19

ORZECZENIE

z dnia 27 lutego 2020 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Andrzej Hryniewicki

Sędziowie: SWSD Joanna Maruszewska / sprawozdawca/

SWSD Rafał Ziemiński

Protokolant: Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Tomasza Mazurczaka po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2020 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego D. M.

obwinionego o czyny z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z §7 i §11 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku, stanowiącego załącznik do uchwały nr 103/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 grudnia 2015 r w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (tj. uchwała nr 124/X/2017 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 października 2017 r w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku)

na skutego odwołania obwinionego z dnia 17 lipca 2019 r., sygn. akt D 280/2018

orzeka:

1.

zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uniewinnia radcę prawnego D. M.

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.100 zł. obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w W..

Uzasadnienie

W dniu 17 maja 2019 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w W. po rozpoznaniu na rozprawie sprawy przeciwko radcy prawnemu D. M., obwinionego o to, że nie wypełnił obowiązku doskonalenia zawodowego i nie uzyskał 4 z wymaganych co najmniej 40 punktów szkoleniowych w cyklu szkoleniowym, który trwał od

stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2017 r., czym naruszył obowiązek dbania o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne a także obowiązek stosowania się do uchwał organów samorządu radców prawnych, tj. popełnił czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z §7 i §11 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku, stanowiący załącznik do uchwały nr 103/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia

I

grudnia 2015 r. w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (tj. uchwała nr 124/X/2017 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 października 2017 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku) orzekł, iż

II

1.
na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych umorzył postępowanie,

2.
na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych koszty postępowania pokrywa Okręgowa Izba Radców Prawnych w W..

Od całości niniejszego orzeczenia odwołanie wniósł obwiniony. Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od zarzutu popełnienia czynu.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

1. Naruszenie art. 14 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie, w tym przed wszystkim przez niezyskanie przez Sąd I instancji zgody obwinionego na cofnięcie wniosku o ukarania przez rzecznika,

2.
Naruszenie art. 14 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie, w szczególności poprzez dopuszczenia (uznanie za dopuszczalne) złożenie oświadczenia przez rzecznika o cofnięciu aktu oskarżenia po zamknięciu przewodu sądowego,

3.
Obrazę art. 170 §1 k.p.k. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.k. poprzez zaniechanie sporządzenia (ustnie) uzasadnienia oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. C.,

4.
Obwiniony wniósł nadto o przesłuchanie świadka M. C. przed Sądem II instancji.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie obwinionego zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim wskazać należy, iż tylko skuteczne cofnięcie wniosku o ukaranie musi prowadzić do umorzenia postępowania z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela, a więc przeszkodę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Zgodnie z dyspozycją art 14 § 2 k.p.k. cofnięcie aktu oskarżenia możliwe jest do zakończenia przewodu sądowego przed sądem I instancji. Cofnięcie aktu oskarżenia do rozpoczęcia przewodu sądowego, a więc odczytania aktu oskarżenia może nastąpić bez zgody oskarżonego. Po rozpoczęciu przewodu sądowego cofnięcie aktu oskarżenia wymaga zgody oskarżonego.

W świetle powyższego niedopuszczalne jest więc cofnięcie aktu oskarżenia a w postępowaniu dyscyplinarnym wniosku o ukaranie po zamknięciu przewodu sądowego - na etapie głosów stron i rację ma obwiniony, iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy brak jest podstaw prawnych do umorzenia postępowania dyscyplinarnego bowiem nie nastąpiło skuteczne cofnięcie wniosku o ukaranie.

Rację ma też obwiniony, że w niniejszej sprawie w świetle zapisów Regulaminy zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku - § 10 ust 1 pkt 2 wymaganą liczbę punktów szkoleniowych w odniesieniu do radców prawnych niezdolnych do pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż 6 miesięcy, zmniejsza się proporcjonalnie o okres choroby w danym cyklu szkoleniowym licząc w pełnych miesiącach. Stąd też, z uwagi na chorobę obwinionego mającą w okresie szkoleniowym 01.12.2015-31.12.2017 r. przez okres ok 7 miesięcy, wymaganą ilość pkt szkoleniowych (40) zmniejsza się proporcjonalnie do okresu choroby. W świetle powyższego zgromadzone przez obwinionego 36 pkt szkoleniowe są w świetle ww. zasad i regulacji dotyczących szkoleń w zupełności wystarczające.

Tym samym na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych uznać należało, iż obwiniony nie popełnił zarzucanego mu czynu dyscyplinarnego, z tego też powodu Wyższy Sąd Dyscyplinarny uniewinnił obwinionego.

W świetle powyższego Wyższy Sąd Dyscyplinarny ograniczył rozpoznanie odwołania tylko do poszczególnych uchybień, z wyłączeniem rozpoznania zarzuty wskazanego w uzasadnieniu odwołania dotyczącego obrazu art. 170 k.p.k., gdyż rozpoznanie odwołania w zakresie wskazanym powyżej było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

W zakresie wniosku złożonego na rozprawie w dniu 27 lutego 2020 r. o zwrot kosztów dojazdu w kwocie 52,80 zł. Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie wskazuje, iż brak jest podstaw prawnych do uwzględnienia tego wniosku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych.